

דסומכים עליך למעלה והיינו דמסכימים על דבריך שהם נכונים ואמיתיים **מַה דְּלֹא אֶתְּיָהִיב רְשׁוּתָא לְבַר נָשׁ אַחֲרָא** ודבריך נאמרים בגלוי מה שלא ניתן רשות לאדם אחר. **בְּפִרְשֵׁתָא דָּא אֵימָא מְלָה חֲדָתָא** אמור לנו דבר חדש בפרשה זו, **אָמַר לִיָּהּ וּמַאי הִיא** אמר לו רשב"י ומה היא הפרשה שאתה רוצה שנדבר בה. **אָמַר לִיָּהּ** אמר לו רבי פנחס בן יאיר בפרשת **זאת חקת התורה** שהיא פרשת פרה אדומה. **אָמַר לִיָּהּ הָא שְׁאָר חֲבֵרֵיא יֵאמְרוּ** אמר לו רשב"י קודם שאר החברים יאמרו. (דף ק"ט ע"א) **אָמַר לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהִי, אֶלְעָזָר קוּם בְּקִיּוּמְךָ, וְאֵימָא מְלָה חֲדָא בְּפִרְשֵׁתָא דָּא, וְחֲבֵרֵיא יֵימְרוּן אַבְתְּרִךְ** אמר רשב"י לרבי אלעזר בנו אלעזר עמוד על רגליך ואמור דבר אחד בפרשה זו ושאר החברים יאמרו אחרֶיךָ.

רבי אלעזר פתח לדבר בענין קנין סודר שנעשה ע"י שליפת הנעל **קָם רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר**, (רות ד) **זֹאת לְפָנַי בְּיִשְׂרָאֵל עַל הַנְּאוּלָּה וְעַל הַתְּמוּנָה לְקַיִים** כל דבר שלף איש נעלו ונתן לרעהו וזאת התעודה בישראל, פסוק זה מדבר בענין 'קנין סודר' שהיה נהוג כבר לפני ישראל שכל אדם שהיה רוצה למכור לחברו בין קרקע או מטלטלין היה הקונה שולף את נעלו ונותן למוכר, ומיד כשאוחז המוכר בנעל, קונה הלוקח את המקח (עי' שו"ע חו"מ סימן קצ"ה וסימן ר"ג בפרטי דינים אלו) **וְגו' . הָאֵי קָרָא אֵית לְאַסְתְּפְּלָא בֵּיהּ** זה הפסוק יש להתבונן בו, **וְאֵי אֵינּוּן קְדָמַי עֲבִדִי הַסְפְּמָה דָּא בְּדִינָא דְאֹרְיִיתָא, וְאַתּוּ בְּתַרְאֵי וּבְטְלוּהּ, אַמַּאי**

בְּטִלוֹהָ אם אותם הראשונים לפנים בישראל עשו הסכמה זו בדין התורה לעשות קנין
 בנעל ובאו האחרונים וביטלו את ההסכמה הזו צריך להבין למה ביטלו אותה. **וְהָא**
מֵאֵן דְּבִטְלִי מְלָה דְּאוֹרְיִיתָא. כָּאֵלּוּ חָרִיב עָלְמָא שְׁלִים
 והרי כל מי שמבטל דבר מהתורה כאילו החריב עולם שלם. **וְאִי לֹא אִיהוּ**
בְּדִינָא דְּאוֹרְיִיתָא, אֲלֵא הַסְּכָמָה בְּעָלְמָא, אֲמַאי נַעַל
הָכָא ואם אין זה דין של התורה אלא סתם הסכמת הסוחרים לקיים כך את הקניינים
 שביניהם או תקנת חכמים א"כ למה דוקא על ידי נעל עשו כן ומה ענין הנעל לקנין זה.

נעל היא סוד השכינה והמוכר הוא בסוד ז"א והלוקח הנותן לו את נעלו שהוא
 סוד הנוק' והוא מרמוז בזה על יחוד וחיבור בין המוכר לקונה

אֲלֵא וְדֵאִי בְּדִינָא דְּאוֹרְיִיתָא הוּהּ, וּבְרִזָּא עֲלָאָה
אֲתַעְבִּידַת מְלָה אלא נראה מכך שהיה הקנין בנעל שהוא דין התורה

וקבלנו אותו הלכה למשה מסיני וענין זה הוא נעשה בנעל על פי הסוד, **וּבְגִין דְּהוּוּ**
קְדָמָאִי חֲסִידֵי זְפָאִי, מְלָה דָּא אֲתַגְלִיִּיא בִּינֵיהוּ ולפי
 שהקדמונים היו חסידים וזכאים לכן סוד דבר זה היה גלוי ביניהם שענין נעל היא סוד

השכינה והמוכר הוא בסוד ז"א והלוקח הנותן לו את נעלו שהוא סוד הנוק' והוא מרמוז בזה
 על יחוד וחיבור בין המוכר לקונה, **וּמְדֵאֲסִגְיָאוּ חֲיִיבֵי בְּעָלְמָא,**
אֲתַעְבִּידַת (אֲעֵבְרוּ) הָאִי מְלָה בְּנוּנָא אַחְרָא אבל משהתרבו
 החוטאים בעולם שאינם ראויים לסוד זה נעשה הדבר באופן אחר ותקנו לפני הקניין בסוד

ושאר כלים ולא דוקא בנעל, בְּגִין לְאַתְּכַסֶּאֱה מְלִין דְּאִינוּן בְּרִזָּא
עֲלָאָה (וְהָא אוֹקְמוּהָ). כדי לכסות ולהעלים דברים אלו שהם בסוד עליון.

משה רבנו נצטוו לפרוש מאשתו הגשמית בחינת נעל

תָּא חָזִי בא וראה שהשכינה נקראת נעל, (שמות ג) וַיֹּאמֶר אֵל תִּקְרַב
הַלֵּם שֶׁל נְעֻלֶיךָ מֵעַל רַגְלֶיךָ וְגו'. וְכִי אֲמַאי נֵעַל
הָבָא למה ציווהו השי"ת לחלוץ את נעליו כאן. אֵלָא אַתְּמַר, דְּפָקִיד לִיה
עַל אַתְּתָא, לְאַתְּפְרָשָׁא מִנְהָ אלא למדנו שציווהו הקב"ה בחליצה זו
לפרוש מאשתו הגשמית שגם היא בחינת נעל, וְלֹאֲזַדְוִינָא (ס"א בְּאַתְר)
בְּאַתְתָּא אַחְרָא, דְּנִהֲרוּ קַדִּישָׁא עֲלָאָה, וְאִיהִי שְׂכִינְתָּא
ולהתייחד באשה אחרת מלכות דאצילות שהיא אור קדוש עליון כי באותו זמן הגיע משה
רבינו למדריגת בעלה דמטרוניתא והגיע למדריגת ז"א.

משה רבנו קיבל אשה אחרת שהיא השכינה הקדושה

וְהָהוּא נֵעַל אוֹקִים לִיה בְּאַתְר אַחְרָא (ס"א וְאִיהִי שְׂכִינְתָּא) ואת
בחינת הנעל שצריך משה היינו בחינת האשה שלו העמיד לו במקום אחר,
אֲעֵבֵר לִיה מִהֲאִי עֲלָמָא, וְאוֹקִים לִיה בְּעֲלָמָא אַחְרָא כי
העבירו למשה רבינו ממקומו למדריגה אחרת עליונה והעמידו באור העליון ולכן נתן לו
אשה אחרת היא השכינה הקדושה. וְעַל דָּא, כָּל מַה דִּיהִיב מִיתָא
לְבַר נִשְׁ בְּחֲלָמָא טַב ועל כן אמרו בגמרא (ברכות נו:) כי כל מה שנותן המת

לאדם בחלום הוא טוב (חוץ מעפר וחרדל). **נָטִיל מַאֲנִיה מִן בֵּיתָא בִּישׁ,**
בְּגוֹן סַנְדְּלִיה; ואם הוא רואה בחלמו שהמת נוטל מהבית את סנדלו הוא סימן רע
שמראה שרוצה ליקח משם אחד מבני הבית לחוץ כי כשלוּבש הסנדל הוא סימן שרוצה
לילך בחוץ. **מַאי טַעְמָא** מה הטעם. **בְּגִין דְּאֵעֲבַר רַגְלִיה,** דְּאֵינּוֹן
קְיוּמָא דְּבַר נָשׁ, מֵהָאֵי עֲלָמָא, וְכַנִּישׁ לֹזֵן לְעֲלָמָא אַחְרָא
לפי שכשלוּקח הסנדל מהבית הרי הוא מורה על העברת רגלי אותו אדם שהם העמדתו
בעולם הזה מהחיים ולקידתו לעולם אחר, **אַתָּר דְּמוֹתָא שְׂאֲרֵי בֵיה** והיינו
שלוּקחו למקום שהמיתה שורה בו, **דְּכַתְיִב** כמו שכתוב, (שיר השירים ז) **מַה יָּפוֹ**
פְּעָמֶיךָ בַּנְּעָלִים בַּת נְדִיב והיינו מה יפו פעמי השכינה הנקראת בת נדיב
כשמתלבשת באור מקיף על רגליה ואור זה נקרא נעליים והוא סוד החשמל הנמשך מאימא
ומקיף לזו"ן להגן עליהם מאחיזת החיצונים. (מאי היא בת נדיב דא בת אבְרָהָם דְּכַתְיִב,
(תהלים מ"ז) נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסָפוּ עִם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם וְלֹא אֱלֹהֵי יִצְחָק) **וְרָזָא דְּמַלְאָה**
בֵּין חֲבַרְיָא אֵיהּ וסוד זה הוא נודע בין החברים.

שליפת הנעל והעברתה מהקונה למוכר נעשה בגזירת התורה
וְדָא פֶּד מִיתָא נָטִיל לֹזֵן אמנם ענין זה הוא כאשר המת נוטל את הנעל
מהבית, **אַבְל בְּזִמְנָא דְּחַיָּא שְׁלִיף מְסַאֲנִיה,** וְיַהֲיִב
לְבַר נָשׁ אַחְרָא, בְּגִין לְקַיָּמָא קַיָּים אבל כאשר הקונה שולף את
נעלו ונותן למוכר כדי לקיים המקח ביניהם, **קָא עָבִיד בְּגִזְרָה דְּלַעֲיָלָא** הרי
הוא עושה כן בגזירת התורה וכאילו מאשרים הדבר על ידי השכינה הנקראת נעל. **נַעַל**